

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BAKKER OLIEDOM

door

GASTON VAN DER GUCHT

Toneelfonds J.Janssens *Antwerpen

1985

(N° 1561)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan S.A.B.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes.

c 1985 Toneelfonds J.Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N E N.

TIERLALA: De Koning

OLIEDOM: Bakker

KRAMIEKELTJE

POEF: een rover.

PAF: een andere rover.

BAKKER OLIEDOM werd voor het eerst opgevoerd door het reizend jeugdteater NELE van Wetteren in een regie van de auteur met volgende rolbezetting:

Luc de Gelder als	KRAMIEKELTJE
Gaston van der Gucht	TIERLALA rover PAF
Jos van den Bossche	Bakker OLIEDOM rover POEF

TONEELSCHIKKING:

Op het toneel staan drie zetstukken. Links suggereren wij een bos of een verlaten veldweg, in het midden de bakkerij en rechts de troon van de koning.

Enkele eenvoudige schermen zijn voldoende.

Aangepast evenwel, de meubels. In de bakkerij van bakker OLIEDOM: een tafel, een zetel, een voetbankje.

In het paleis: een troon.

De acteurs hebben levendige kostumes aan, met heel veel plezierige kleuren.

Tracht het stuk op een plezierige wijze te brengen.

E E R S T E D E E L.

In het bos. De twee rovers Paf en Poef springen gelijktijdig op het toneel. Zij hebben een houten mes in de handen, want ze zijn allebei zo arm dat ze geen echt mes kunnen kopen.

BEIDEN: Halt !

Er is een ogenblik stilte. De twee rovers nemen elkaar goed op en dan zeggen ze gelijktijdig:

BEIDEN: Je geld of je leven !

PAF: Doe niet zo gek man ! Hoe komt het in dat domme hoofd van jou op om mij te willen beroven ? Ik ben zo arm als een luis. Als ik op mijn hoofd ga staan dan valt er niets uit mijn zakken. Zelfs geen knop.

POEF: Dan heb ik de verkeerde voor.

PAF: De verkeerde ?

POEF: Ja. Men had mij gezegd dat hier een zeer rijk man voorbij kwam.

PAF: Dat ben ik zeker niet. Ik heb alleen nog dit. (haalt een niet opgeblazen ballon te voorschijn.)

POEF: Wat is dat ?

PAF: Een geweer.

POEF: Wat ?

PAF: Een geweer.

POEF: Je bent gek kereltje, dat is een ballon. Dat is geen geweer.

PAF: Is dat geen geweer ?

POEF: Neen, dat is geengeweer. Jij hebt geen geweer.

Vroeger was ik een grote rover en dan had ik een geweer. Maar, dat, dat is een ballon.

PAF: Neen dat is een geweer.

POEF: Een ballon.

PAF: Een geweer.

POEF: Een ballon.

PAF: Een geweer.

POEF: Een ballon, een ballon, een ballon, duizend keer: een ballon !
(kijkt dreigend naar Paf)

PAF: (Na lange stilte. Stilletjes) Een geweer.

POEF: Zeg kereltje, ben je met mijn voeten aan het spelen ? Met mijn

grote roversvoeten ? Dan moet je dat maar zeggen hoor. Ik heb niet veel geduld. Zeker niet met arme en domme jongetjes als jij.

PAF: Ik ben geen jongetje.

POEF: Neen ?

PAF: Neen. Ik ben een rover.

POEF: Wat ?

PAF: Een rover !

POEF: Hahahaha, jij een rover ! Laat mij niet lachen kereltje. Ik ben een rover, een echte rover, maar nu heb ik geen revolver of geen geweer meer. De mensen zijn niet meer bang voor rovers. Vroeger, dat was een goede tijd voor rovers, maar nu....ze hebben mijn revolver en mijn geweer afgenomen.

PAF: Gelukkig dat ik er nog één heb.

POEF: Wat ?

PAF: Een geweer.

POEF: Houd nu op met die onzin. Je hebt geen geweer. Ik heb geen tijd voor gekke dingen. Ik moet werken. Roven. Straks komt hier een steenrijk man voorbij en die ga ik bestellen. Jammer dat ik mijn geweer niet heb.

PAF: Dan zal ik wel schieten !

POEF: Het spek zeker ?

PAF: Neen, met mijn geweer.

POEF: Waar blijft die rijke man nu toch ? Ik moet hier wat geld verdienen, want ik heb honger als een paard. Geen wonder ook, het is vier dagen geleden dat ik nog gegeten heb. Moest het niet zo vermoeiend zijn, ik zou gaan werken, maar ik word altijd zo rap moe. Neen, werken zint mij niet. Ik geloof dat ik niet voor werken geschapen ben.

PAF: Waar ben je dan wel voor geschapen ?

POEF: Om lekker te eten en te drinken en om met vakantie te gaan naar zee. Oooo, ik mag er niet aan denken.

Hoe meer ik aan eten denk hoe grotere honger dat ik krijg. Kwam die rijke man nu maar !

(Hij loopt heen en weer over de scène en staat met zijn rug naar Paf, die een ballon opgeblazen heeft)

PAF: Pas op, ik schiet.

(Paf doet de ballon springen. Poef verschiet geweldig en duikelt bang in de hoek van de scène. Paf lacht zich ziek.)

POEF: Jij domkop, wil je mijn dood ?

PAF: Zie je nu wel dat mijn geweer kan schieten. Je staat op je

benen te trillen van schrik. Ben je wel een rover, een echte rover ?

POEF: Ja, een echte. Vroeger was ik een grote rovershoofdman en dan had ik een geweer, maar de mensen hebben het mij afgenomen. Nu heb ik niets meer.

Zeilfs geen echt mes, alleen dit houten speeldingetje maar de mensen zijn er niet bang voor. Ik ben Poef, de armste rover van de wereld. Ik heb niets dan schuld....poef, poef, poef !

PAF: Zo, jij bent Poef. Ik heb van jou gehoord. De arme lui kennen je allemaal. Je bent hun vriend.

POEF: Dat is juist mijn ongeluk. Ik ben langs de verkeerde kant geboren. Ik moest langs de kant van de rijke mensen gestaan hebben. Als rover kan je daar veel geld verdienen, maar neen, ik stond langs de kant van de arme dompelaars. Bij de armen valt er geen frank te verdienen, maar bij de rijken....veel geld en weinig werken.

PAF: Mis man, ik ben rijk geboren, maar ik was dom en lui. En nu ben ik even arm als jij.

POEF: Even arm ?

PAF: Bij manier van spreken dan, natuurlijk. Jij hebt niets. Ik heb tenminste nog een geweer.

POEF: Zwijg over je geweer of ik word gek. Je hebt helemaal geen geweer en je hebt er zelfs nooit één bezeten.

PAF: Je was toch bang voor mijn geweer.

POEF: Ik was helemaal niet bang. Maar ik ben voorzichtig, altijd voorzichtig.

PAF: Je was bang.

POEF: Met jou valt er niet te praten.

PAF: Willen wij samen rovertje spelen ?

POEF: Samen ?

PAF: Ja, want ik ben Paf. Ik werk ook niet graag. Je wordt er zo moe van....en zo vuil. Ik ben al jaren een gevaarlijke rover.

Ik kwam ook naar hier omdat ik ook gehoord heb dat hier een steenrijk man voorbij komt.....

POEF: Misschien is het niet waar. Misschien hebben ze tegen ons gelogen.

PAF: Het is wel waar. Een zeer rijk man hebben ze gezegd.

POEF: Misschien is het wel de koning.

PAF: Koningen zijn rijk.

POEF: Steenrijk ! Dat zeggen ze tenminste.

PAF: Ik wil die man beroven.

POEF: Ik ook.

PAF: Jamaar, ik heb een geweer. Ik kan schieten.

(Hij haalt een tweede ballon boven en blaast die op.)

POEF: Zot met je geweer.

PAF: Dit is een kanon.

POEF: Stil, ik hoor iemand naderen.

PAF: Iemand die zingt moet wel rijk en gelukkig zijn.

Kramiekeltje is een bakkersknechtje. Hij draagt een broodmand en is al dansend opgekomen. (Hij kan ook met de fiets komen)

Ikkeltje, kramiekeltje kwam aangelopen

Ikkeltje, kramiekeltje kwaam aangegaan.

PAF EN POEF: (Zingen)

Toen kwamen daar twee rovers

twee rovers

twee rovers

Toen kwamen daar twee rovers op de baan gegaan.

't Is gedaan.

(Karmiekeltje stopt met dansen en kijkt verwonderd rond. Dan loopt hij vlug weer af.

POEF: Hij heeft ons gehoord. Wij hebben hem bang gemaakt.

PAF: Nu komt hij misschien niet meer.

POEF: Met zijn geld.

PAF: Met zinn rijkdom.

POEF: Nu kunnen wij hem niet bestellen.

PAF: Niet beroven.

POEF: En wij hebben niets.

PAF: Wij hebben niets.

POEF: Wij kunnen geen eten kopen.

PAF: Geen kleren.

POEF: Wij hebben honger.

PAF: En dorst.

POEF: Nu komt hij niet meer, die rijke man.

PAF: Neen, nooit.

Kramiekeltje - (Zingt opnieuw)

Ikkeltje, kramiekeltje, kwam aangelopen

Ikkeltje, kramiekeltje kwam aangegaan.

PAF: Toen....

POEF: Ssssssstttt !

PAF: Ssssssstttt !

POEF: Wij gaan ons verbergen, in hinderlaag leggen.

PAF: En dan springen wij hem op de huid.

POEF: Ik schreeuw, dat is om hem bang te maken.

PAF: En ik schiet.

POEF: Schiet ?

PAF: Ja, met mijn geweer.

POEF: (Misprijzend) Bah, geweer ! Daar zal hij wel bang voor zijn.

PAF: Daar doet hij voor in zijn broek.

POEF: Nu vlug verdwijnen. Ik links, jij rechts.

PAF: Neen, ik rechts en jij links.

POEF: Ook goed. Jij dus daar en ik hier. Zo kan hij ons niet ontsnappen.

(Paf gaat natuurlijk links en Poef rechts. Poef kijkt hem verbaasd na en krabt in het haar.)

POEF: Nu weet ik zelf niet meer wat links of rechts is.

Let op, laat hem niet ontsnappen, Paf. Ik spring hem op de rug.

PAF: En ik schiet.

POEF: Sssstttt !

PAF: Ssssstttt !

KRAMIEKELTJE: Ikkeltje, kramiekeltje kwam aangelopen

Ikkeltje, kramiekeltje kwam aangegaan....

KINDEREN: Ssssstttttt !

KRAMIEKELTJE: Halo ! Dag jongens op het pleintje. Jammer dat ik niet kan komen spelen hé, maar ik moet nog zoveel werken voor mijn baas, bakker Oliedom. Oooo, jullie kennen mij toch wel zeker ? Ja, natuurlijk, ik loop hier iedere dag wel tien keer voorbij met gebak naar de klanten. Ik ben Ikkeltje Kramiekeltje, ik ben het bakkersknechtje van bakker Oliedom en ik moet de broden en de pasteitjes die wij bakken....

Nou ja, laat ik maar eerlijk zeggen, de broden en pasteitjes die ik bak - naar de klanten brengen.

Hier, hier heb je de centen. Een heel pak vind je ook niet ?

Die moet ik veilig in mijn zak stoppen anders zou ik ze verliezen en mijn baas kan gloeiend kwaad worden, dat is zowat het enige dat hij zonder moeite kan, kwaad worden.

(Houdt plots op en kijkt aandachtig naar de kinderen in de zaal. Hij spreekt nu ook veel stiller)

Is er iets aan de hand ? Wat zeg je ? Zijn hier rovers ? O ja, rovers Paf en Poef, daar heb ik al van gehoord. Eigenlijk gekke verhalen heb ik van hen gehoord, maar ja, je kan in het leven niet voorzichtig genoeg zijn. Ik verstop mij even.

POEF: Ik heb hier horen praten.

PAF: Ik ook, ik heb hier ook horen praten.

POEF: Ik was net gereed om te springen.

PAF: En ik om te schieten.

POEF: Maar er is niemand meer.

PAF: Hij zal weg zijn.

POEF: Voorzeker die rijke rijke man.

PAF: Met zijn geld.

POEF: En zijn eten.

PAF: Misschien hebben de kinderen hem weggejaagd.

POEF: Welke kinderen ?

PAF: Nou doe niet zo gek. Die kinderen daar in de zaal.

Het zien er maar stoute kinderen uit. Zij hebben de rijke man weggejaagd.

POEF: Dat kan wel.

PAF: Willen wij het hen vragen.

POEF: Ja, je doet maar.

PAF: Zeg jongens en meisjes in de zaal, was er hier geen vreemde meneer met een beurs vol geld ?

POEF: En met heel veel eten ?

KINDEREN: Neen !

PAF: Neen ? Dan snap ik er niets van.

POEF: Kom eens hier, Paf.

PAF: Met mijn geweer ?

POEF: Ach, schei uit met je geweer. Je hebt geen geweer.

PAF: Was het dat wat je mij wou zeggen ?

POEF: Neen, luister. Ik geloof....

(Hij ziet plots de kinderen in de zaal. Die mogen natuurlijk niet horen wat hij met Paf bespreken gaat. Die kinderen zijn niet te vertrouwen. Daarom spelen ze pantomime voort. Zeer geheimzinnig. Ze lachen geheimzinnig en hebben veel plezier aan het plannetje dat Poef aan het smeden is. Zij sluipen van de scène)

KRAMIEKELTJE: Ikkeltje, Kramiekeltje.....enz.

(Maar kramiekeltje is zo levendig, dat hij alweer weg is vooraleer Poef en Paf op het toneel verschijnen. Poef heeft zijn houten dolk in de handen en Paf houdt de ballon achter zijn rug.

Ruggewaarts komen ze naar elkaar toe, maar Kramiekeltje doet de ballon springen. De rovers vliegen allebei in een hoek van de scène met de armen omhoog.)

PAF: Oei, ze schieten ! Ze schieten met een geweer !

POEF: Genade, genade, meneer de koning, wij wilden u niet beroven.

KINDEREN: Jawel !

POEF: Genade, ik had zo'n honger.

PAF: Ik had zo'n dorst.

SAMEN: Wij hadden zo'n honger en dorst.

KRAMIEKELTJE: Waarom ga je niet werken ?

(De rovers kijken om en zien Kramiekeltje. Hun schrik is over.
Ze komen langzaam recht)

SAMEN: Werken ?

POEF: Werken zei je toch hé ?

KRAMIEKELTJE: Ja, dat zei ik.

SAMEN: Oei, werken.

POEF: Je wordt er zo moe van hé.

PAF: En zo vuil.

KRAMIEKELTJE: Wat is dan je beroep. Je hebt toch een beroep ?

POEF: Jajaja, wij hebben een beroep. Wij zijn rovers.

KRAMIEKELTJE: Wat ? Rovers ?

POEF: Ja. Ik ben Poef. Ik ben een rovershoofdman. Vroeger had ik een
geweer, maar de mensen hebben het mij afgenomen. Ik ben nu een
arme rover.

PAF: Ik ben Paf. Ik ben ook een rover. Maar ik heb een geweer....
Ach, maar nu heb ik geen geweer meer, met het laatste heb jij
geschoten.

KRAMIEKELTJE: Maar jullie wilden mij beroven.

POEF: Het is niet waar. Wij wilden jou niet beroven.
Wij wilden de rijke man beroven.

KRAMIEKELTJE: De koning.

POEF: Maar hij kwam niet.

PAF: Neen, hij kwam niet.

POEF: En toen kwam jij.

PAF: Ja, wie ben je eigenlijk ? Ben je ook een rover ?

KRAMIEKELTJE: Neen, foei, ik wil geen rover zijn. Ik ben een eer-
lijk mens. Ik steel niet. Ik zou mij schamen om een dief te zijn.
Ik ben Kramiekeltje. Ik ben de bakkersknecht van baas Oliedom.

POEF: Oliedom ? Oliedom zei je ?

PAF: Oei Oliedom !

KRAMIEKELTJE: Ja, baas Oliedom. Kennen jullie hem.

POEF: Oliedom ! Zo'n nare man !

PAF: En gierig !

POEF: En hovaardig !

PAF: En dom !

POEF: En zo'n slechte pasteitjes dat hij heeft !

PAF: Vroeger toch.

KRAMIEKELTJE: Maar nu niet meer. Nu bak ik de pasteitjes van bakker Oliedom en proef ze eens, ze zijn heerlijk.

(Ze proeven elk een pasteitje)

PAF: Hummmmm! Lekker, dat zijn de lekkerste pasteitjes die ik ooit gegeten heb.

POEF: Ik heb nooit pasteitjes gegeten. Ik was te arm. Maar deze zijn heerlijk. Ze smelten op je tong en ik had juist zo'n razende honger.

PAF: Heb je veel van die pasteitjes, Kramiekeltje ?

KRAMIEKELTJE: Neen, helaas zijn ze op. Ik heb ze alle afgeleverd bij de klanten, die goed en kontant betalen.

POEF: Dan heb je geld ?

PAF: Dan heb je veel geld ?

KRAMIEKELTJE: Ja, dat is zo. Het zit veilig in mijn geldbeugel.

POEF: (Tot Paf) Hij heeft veel geld.

PAF: (Tot Poef) Ja, hij heeft veel geld.

KRAMIEKELTJE: Is dat zo eigenaardig ?

POEF: Neen, eigenaardig is dat niet. Maar luister nu eens naar een oude goede rover jongetje. Dat geld zit daar niet op zijn plaats, in jouw geldbeugel. Dat geld moet in mijn geldbeugel zitten.

PAF: Of in de mijne.

POEF: Dus ga je ons dat eens afgeven, want wij zijn rovers.

KRAMIEKELTJE: Daar denk ik niet aan. Het geld is van mijn baas en die zal het krijgen ook. Het zit veilig in mijn geldbeugel.

POEF: Pas op hé, want ik heb een mes !

KRAMIEKELTJE: Je hebt helemaal geen mes.

PAF: En ik heb een geweer. Ik kan schieten.

KRAMIEKELTJE: Je hebt helemaal geen geweer en je kan niet schieten.

PAF: Het is waar wat hij vertelt. Jij hebt geen mes en ik heb geen geweer.

POEF: Maar wij kunnen vechten ! Wij kunnen je vermoorden !

KRAMIEKELTJE: Dat kan je niet.

POEF: Wel.

KRAMIEKELTJE: Niet.

POEF: Wel.

KRAMIEKELTJE: Als jullie nu één stap naderbij komen dan beginnen al de kinderen in de zaal te roepen en dan komt de politie.

POEF: Zo hard kunnen de kinderen niet roepen dat de politie hen zou horen.

KRAMIEKELTJE: Dat denk je maar, maar vergeet het.

PAF: Zullen wij er maar aan beginnen Poef ?

POEF: Ja, mijn geduld is ten einde. Hoe zit dat ventje ?

KRAMIEKELTJE: Op zijn kont. Voor jullie althans.

PAF: Hoe zit dat ? Ga je ons dat geld afgeven ?

KRAMIEKELTJE: Geen stap dichterbij of wij roepen.

POEF: Wij tellen tot drie.....Eén....

PAF: Twee.....

POEF: Drie.....

(De rovers komen naderbij, maar de kinderen maken zo'n lawaai dat de rovers terug naar de hoek van de scène lopen.)

POEF: (Tot de zaal) Hééé, hou er nu mee op hé. Wat zijn dat nu voor maniere, zo'n lawaai ? Jullie denken zeker niet aan de kleine baby's die nu te slapen liggen ? Als die gewekt worden door zo'n lawaai dan beginnen ze te huilen.

PAF: En de oude mensen dan ? Als jullie zo gillen kunnen de oude mensen niet rusten en dan worden ze ziek.

POEF: Wees dus maar zoetjes terwijl wij ons werk doen en roep niet meer.

PAF: Wij gillen toch ook niet als iemand anders zijn werk doet.

(De rovers komen weer naderbij. Gegil van de kinderen.)

POEF: Nu goed. Wij geven het op. Wij willen jouw geld niet meer.

KRAMIEKELTJE: Als jullie geld willen hebben dan moeten jullie werken. Hard werken, net zoals ik.

POEF: Wat werken ? Ik kan niet werken. Kijk eens naar mijn handen.

KRAMIEKELTJE: Wat scheelt er aan je handen ?

POEF: Ze staan verkeerd. Ik kan niet werken.

PAF: Ik ook niet. Mijn hart. Het gaat zo verschrikkelijk bonzen als ik werk. En ik word er zo moe van.

KRAMIEKELTJE: Jullie zijn luiaards allebei, dikke luiaards.

POEF: Luiaards ? Wat zeg je nu ? Ik had vroeger een beroep. Een eerlijk beroep en ik verdiende mijn brood.

KRAMIEKELTJE: Zo ? Wat was je dan wel ?

POEF: Ik was bedelaar. Ik liep op de markt. Ik was blind.

Nu ja, niet echt blind. Maar ik hing zo'n plaatje op mijn borst en daarop stond dat ik blind was.

Wacht, ik heb dat plaatje nog. Dat heeft de onderwijzer voor mij gemaakt.

PAF: Daar geloof ik niets van. Jij liegt altijd. De onderwijzer is jouw vriend niet. Je deed je best niet op de school. Je lummelde maar wat. En daarbij, kijk eens wat er op dat bordje staat "HARMEN BLENDE MAN3. Zoiets schrijft een onderwijzer niet.

POEF: En ik zeg je dat het de onderwijzer was die het schreef.

PAF: Ik was vroeger ook een tijdje bedelaar. Maar ik ben niet zo dom als Poef. Ik heb mijn bordje zelf geschreven. Hier heb je het. Medeleiden, ik heb een kind en zeven vrouwen.

POEF: Dat is een idee. Met rovertje spelen kan je vandaag de dag geen brood meer verdienen. Wij gaan weer bedelen.

PAF: Natuurlijk doen wij dat.

POEF: Waar ?

PAF: Hier.

POEF: Hier ?

PAF: Maar weet je dan niet meer dat hier een rijke man voorbij komt, misschien wel de koning. Die heeft zijn zakken vol gekd. Die geeft ons een aalmoes. Een groot aalmoes.

POEF: Daar had ik niet meer aan gedacht.

PAF: Laten wij eens proberen of wij nog kunnen bedelen.

Het is jaren gemeden dat ik nog gebedeld heb.

POEF: O let maar eens op, ik was een kampioen in het bedelen. Alsjeblief, madame, een aalmoes, mijn kinderen hebben kou en honger.

PAF: Maar dat kan niet. Jen bent niet getrouwd. Je hebt helemaal geen kinderen.

POEF: Staat dat misschien op mijn gezicht te lezen ? Dat weten de mensen toch niet.

PAF: Maar ik weet het.

POEF: Dat jij het weet, dat hindert niet. Jij hebt toch geen geld om te geven. De mensen die wel geld hebben kennen mij niet en weten dat dus niet. En laat mij nu rustig voort oefenen. Je hebt helemaal geen gevoel om een goede bedelaar te zijn. Kijk maar eens naar mij. Ik zal je een lesje geven. Meneer, een almoes alsjeblief, ik ben totaal werkonbekwaam.

PAF: Al gans je leven.

POEF: Ik ben werkonbekwaam en wij hebben thuis grote armoede. Ik moet mijn kinderen te eten geven en mijn geit en mijn konijnen ook.....

PAF: Alsjeblief, meneer de koning, geef mij alsjeblief veel, want ik heb het nodig. Ik heb een kind en zeven vrouwen.

POEF: Maar dat kan niet. Je zegt: ik heb een kind en zeven vrouwen,

dat kan niet. Je moet zeggen: ik heb een vrouw en zeven kinderen.

KRAMIEKELTJE: Hoeveel hebben jullie al verdiend ?

POEF: Niets.

PAF: En het zal wel niets blijven.

KRAMIEKELTJE: Kijk, ik heb nog twee pasteitjes. Die mag je hebben. Maar daarna....werken of honger lijden. Wie niet werkt moet niet eten. Dat roven van jullie, vergeet dat maar. Daar wordt men niet rijker van....en....dat is de beste weg naar de gevangenis.

POEF: Brrr, je doet mij rillen. Gevangenis ? Daar heb ik een broertje van dood.

PAF: Ik wist niet dat jij een broer had.

POEF: Jij bent nog dommer dan een ezel. Nog dommer dan een kip mag je wel zeggen. Jij bent zeker in de vakantie naar school geweest ? Ik bedoel namelijk dat ik bang ben om in de gevangenis terecht te komen .

PAF: Ik ook. Ik heb horen zeggen dat je er alleen water en brood krijgt.

KRAMIEKELTJE: Als je er niets voor doet is dat nog veel te veel. Kom bij mijn baas in de bakkerij werken, daar is werk in overvloed.

PAF: Ik begin er stilaan veel voor te voelen.

POEF: Jij bent zeker op je hoofd gevallen?

PAF: Ik ben helemaal niet gevallen.

POEF: Ach domoor, ik bedoel dat je dat helemaal niet kunt . Je kan niet gaan werken.

PAF: Kan ik niet gaan werken ?

POEF: Neen.

PAF: Maar ik kan niet bedelen ook. Ik verdien er niets mee. Het zout op mijn brood niet.

POEF: Eet dan brood zonder zout.

PAF: En als rover werd het ook geen succes.

POEF: Dat is waar. Jij bent maar een kleine rover, maar ik ben rovershoofdman geweest. Je zal zien, eenmaal wordt ik zo rijk als de zee diep is.

PAF: Als je allang niet van honger gestorven zijt.

KRAMIEKELTJE: Nu wat komt erven ? Doen wij het of doen wij het niet ?

PAF: Ik wil het proberen.

POEF: Ik niet. Ik blijf rover.

KRAMIEKELTJE: Goed Paf, dan hol ik in één ruk naar mijn baas, bakker Oliedom en ik vraag hem of je bij hem in dienst moogt komen.